

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 23/00-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu 23. marca 2000 prerokoval podnet JUDr. P. P., bytom Ž., vo veci porušenia jeho základného práva priznaného čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v dôsledku vyžiadania finančného priznania a takto

r o z h o d o l :

Podnet JUDr. P. P. **o d m i e t a** z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 18. januára 2000 doručené podanie JUDr. P. P. (ďalej len „navrhovateľ“), bytom Ž., označené ako „Podnet na konanie podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky“.

Navrhovateľ uviedol, že ako sudcovi Okresného súdu v Žiline a ako predsedovi Okresného súdu v Žiline mu bola v dňoch 1. a 2. decembra 1999 doručená žiadosť ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 7121/1999-40 z 19. novembra 1999 o vyplnenie finančného priznania v lehote do 30. novembra 1999, pričom súčasťou žiadosti bol aj formulár s názvom „Finančné priznanie“. Na základe žiadosti navrhovateľa z 2. decembra 1999 č. Spr 889/99 mu minister spravodlivosti Slovenskej republiky listom zo 6. decembra 1999 predĺžil lehotu na odovzdanie finančného priznania do 13. decembra 1999 do 12.00 h. Na tento list navrhovateľ odpovedal stanoviskom k žiadosti o predloženie finančného priznania z 13. decembra 1999 (Spr 889/99), v ktorom uviedol, že nie je ochotný odovzdať vyžadované vyplnené finančné priznanie z dôvodov, že toto priznanie považuje za neoprávnené zhromažďovanie údajov o svojej osobe a údajov o jeho príbuzných. Navrhovateľ vo svojom stanovisku tiež vyslovil názor, že vyžadované údaje tvoria súčasť jeho súkromného a rodinného života.

Podľa tvrdenia navrhovateľa „postup Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v súvislosti so žiadosťou adresovanou navrhovateľovi ako súdnemu funkcionárovi nemá oporu v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky a navrhovateľ ho považuje za porušovanie svojho ústavného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním a iným zneužívaním údajov o jeho osobe“. Z uvedených dôvodov navrhovateľ požiadal, aby ústavný súd jeho podnet prijal na ďalšie konanie a po prejednaní vyniesol nález, že „vyžiadanim finančného priznania Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky porušilo základné právo JUDr. P. P. na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe, upravené v čl. 19 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky“.

II.

Ústavný súd ako nezávislý orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o podnetoch,

ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd (tak ako sú uvedené v druhej hlave ústavy), len pokiaľ im ochranu neposkytujú žiadne iné orgány Slovenskej republiky prostredníctvom účinného právneho prostriedku ochrany dostupného navrhovateľovi. Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma jeho predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj ďalšie dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd (tak ako sú uvedené v druhej hlave ústavy) nezakladá „automaticky“ aj jeho príslušnosť na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podnetu fyzickej alebo právnickej osoby zistil, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorého namietal, sa navrhovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným orgánom, takéto podnety pravidelne odmietal ako zjavne neopodstatnené alebo pre svoju nepríslušnosť na ich prerokovanie (I. ÚS 34/98, podobne I. ÚS 16/98, I. ÚS 49/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99).

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní podnetu navrhovateľa zisťoval, či pri ochrane tých základných práv, porušenie ktorých namietal (právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy), nie je vylúčená právomoc všeobecných súdov. Podľa právneho názoru ústavného súdu sa navrhovateľ ochrany týchto práv mohol účinne domáhať prostredníctvom ako všeobecných, tak aj zvláštnych prostriedkov ochrany v občianskoprávnom konaní vo veciach ochrany osobnosti pred všeobecnými súdmi (ako dostupný, účinný a rýchly prostriedok ich ochrany nie je dokonca možné vylúčiť ani použitie inštitútu predbežného opatrenia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu). Pri predbežnom prerokovaní podnetu

navrhovateľa ústavný súd nezistil takú judikatúru všeobecných súdov, ktorá by bola v rozpore s týmto jeho právnym názorom.

Možnosť ochrany svojich základných práv pred všeobecnými súdmi napokon uznal aj samotný navrhovateľ, ktorý neuplatnenie svojho práva na súdnu ochranu pred nimi zdôvodňoval len tým, že „pri známej súčasnej zaťaženosti všeobecných súdov všetkých stupňov nie je možné očakávať rozhodnutie všeobecného súdu, na ktorý by sa navrhovateľ obrátil, v rozumnej a primeranej lehote“.

Nakoľko v konaní na ochranu základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a 3 ústavy, porušenie ktorých namietol navrhovateľ, nebola vo veci daná príslušnosť ústavného súdu, bolo potrebné jeho podnet po predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nakoľko prekážka nepríslušnosti ústavného súdu na prerokovanie veci bola na odmietnutie podnetu navrhovateľa postačujúca, nebolo už potrebné zaoberať sa splnením ďalších podmienok konania o podnete (povaha namietaných základných práv a i.).